

VELKOLEPÁ STRHUJÍCÍ BAROKNÍ ZVUKOMALBA

Hudebníci z České republiky nabídli výjimečný koncert v evangelickém kostele v Schirndingu. Živá i neživá příroda promlouvala prostřednictvím tónů.

Jürgen Henkel

Schirding. Na úvod nutno podotknout: V žádném případě nešlo o obyčejný koncert, a to ani samotným programem ani jeho provedením. Koncert v prostorách kostela sestavený z téměř až extravagantních skladeb v podání cembalistky Kateřiny Bílkové, houslisty Pavla Fajtla a violoncellisty Jana Škrdlíka osnil a potěšil početné publikum.

Název „Zvuky přírody v barokní hudbě“ je možná až příliš skromný titul pro program, který Jan Škrdlík anglicky moderoval. Za tímto názvem se skrýval opravdový vesmír zvuků, ve kterém byly slyšet tóny krajiny, přírody i zvířat. Ne příliš často hraná díla barokních mistrů nadchla grandiózní zvukomalbou. Citlivost i výbušnost byla v podání tří plnokrevných hudebníků citlivě propojena do takové míry, že v posluchačích navodila až jakýsi pocit nového, doposud neznámého uměleckého stylu na půl cesty mezi barokem a rokokem.

Úvod patřící skladbě „Les Petites Moulins a Vent“ Françoise Couperina pojala Kateřina Bílková velmi temperamentně. Vzletný a jasný úhoz i verva a zanícený výraz Bílkové předznamenaly hned na začátku tohoto malého cembalového opusu působivý a vynikající styl plný jemnosti, vysoké úrovně a espritu, který obohatí publikum v příštích 80 minutách.

V rámci společných skladeb se představili všichni tři muzikanti v nejvyšší formě. To platí nejen pro 1., 3. a 5. koncert cyklu „Pièces de Clavecin en concerts“ od Jeana-Philippe Rameaua, ale také pro „Sonatu reprezentativu“ Heinricha Ignaze Franze Bibera. Lehkost hry a dokonalé ovládnutí nástrojové techniky po celou dobu koncertu v podání tří hudebníků vytvořily kompaktní souznějící tónový obraz.

Bílková se projevila jako smyslná čarodějka expresivních tónů, Fajtl jako vášnivý a do hloubky jdoucí interpret svých houslí a Škrdlík jako současně introvertní i excentrický mystik violoncella. Tito tři muzikanti namalovali v prostoru kostela zvukovou mozaiku jako pestrý tónový koberec a dosáhli ve vysoce niterném „La Cupis“ a v temperamentně ohnivém Tambourinu od Jeana-Philippe Rameaua téměř nadpozemského výrazu a tónového kouzla.

Veselo bylo při Biberově Sonátě, která hudebně znázorňuje zvířecí hlasy: mňoukající kočku, kdákající slepici, kokrhajícího kohouta, slavíka, kukačku a žábu. Nejde zde ale pouze o vtípnost, ale jedná se současně o jakousi malou ódu na Stvoření. Bílková, Fajtl a Škrdlík zde byli schopni nejen vyklenout veliký zvukový oblouk ale i vytvořit ty nejjemnější možné slyšitelné tóny.

Byl to po všech stránkách úspěšný koncert, po kterém byly vytleskány 2 přídavky a aplaudujícímu publiku se nechtělo vstát a odejít. Mimo radosti ze hry spojené se strhující interpretací, byl pro koncert charakteristický neuvěřitelně silný výraz, který trio vdechlo do interpretovaných hudebních děl.